

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΖΕ

Ο ΦΟΒΕΡΟΣ ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Όταν έβγαζε ή 'Αδριανή, ή Λολόττα έμεινε μόνη της συντριμμένη, σάν νά είχε συμβή σ' αυτήν τό άτύχημα της φιλίας της, πού της τό διηγήθηκε ή ίουα πρό όλίγου.

Ήταν δυνατόν σ'αυτή ή μήπως έβλεπε κανέναν άσχημο όνειρο; 'Αλλοίμονο, δέν ήσαν όνειρο! Ή 'Αδριανή της είχε διείσει τό γράμμα μιάς παλαιογυναικας πού τό βρήκε τό πρωί, χωρίς νά θ' λη στην τσέπη του άνδρος της... 'Ο Πάολο λοιπόν,

ό χαδιάρης: Πάολ, ό πολυαγαπημένος άπ' τη γυναίκα μου, τήν παρομοίωσε, δεκαοκτώ μόλις μήνες ύστερ' άπ' τό γάμο του, γιά χάρι μιάς έλευσης;

"Α, μά δέν μπορείτε νά φαντασθήτε τί φοβερός εφιάλτης είνε αυτός γιά μη φτωχή γυναικούλα πού άλλο δέν έξερει παρά ν' αγαπή τόν άνδρα της. Μη γ'άλλο, σ'ας παρακαλώ, μήν λέτε πώς κάτω τέτοια είναι συνθησιμενα ποιήματα! "Άλλο είναι νά βλέπετε τέτοιες ιστορίες στό θέατρο ή νά τις διαβάζετε στις έφημερίδες, νι' άλλο νά τις βλέπετε δελειώνοντας μπροστά σας! Στην πρώτη περίπτωση μπορείτε νι πιστεύετε επί τέλους, πώς όλα αυτά συνέβησαν σ'ε πρόσωπα έντελώς φανταστικά, με τά όποια καμιά δέν μάς συνδέει σ'έση. Κι' εκείνα πού διαβίζουμε σ'ις έφημερίδες ή βλέπουμε στο θέατρο, δέν είναι εύκολο νά εφορμώζονται καί στη δική μας τή ζωή..

Δυσφάρει, όμως, πολύ τό πράγμα, πού μαθαίνουμε στά καλά καθορίμενα πώς ένας κύριος π'όλο γυναικός μας, πού του σφίγγανε χθές ακόμα με συμπαιθεία τό χέρι, ό άντρας της καλλίτερας μας φίλης, κάνει αυτά πού θεωρούσαμε άπίστευτα, χωρίς μάλιστα καμιά συγκίνηση, καμιά ντροπή νά φανερώνεται στό πρόσωπό του!

"Ω βέβαια ή άπιστία του σύζυγου της 'Αδριανής; κάνει καί τη Λολόττα νά λυπείται γιά τήν άτυχία της; φίλης της. Κατά βάθος, όμως, ή καυμένη ή Λολόττα νοιώθει έναν άλλο πόνο, έναν πόνο έντελώς δικό της, έντονο, έναν πόνο πού μοιζίζει με φεβρό ή φιάλη... Ή δουτηχία της 'Αδριανής δέν της προκαλεί τον όλομό, τή συμπάθεια π'όσο μ'έν άδίκημένη φίλη της.

Είνε ακόμα ό άνεμοστρόβιλος πού παρασύρει όλη τήν άτασφαρία της άσφαλείας μέσα στην όποία έ'οιδας ως τότε".

Είναι όλοφινερω-καί μόνο ή υπόθεση δό ήταν νάτι σ'άν άπεθεία-πώς δέν μπορεί ή Λολόττα νά κατηγορήσει για ένα παράμειο πράγμα τό σύζυγό της. Είνε άδύνατο νά γίνη σύγκριση ανάμεσα στο Ζικ καί στον Πάολ, τό δικό της άντρα. 'Ο Πάολ-άληθεια δέν είναι έτσι: μπορεί ν'ε είναι ένα καλό παλληκάκι, ένας ώμορφος πού όλοι τον αγαπούν, είνε όμως, ο Πάολ. Ένώ ό Ζικ... "Α όχι, όχι, αυτός ό Ζίκ της ό αγαπημένος τη άντρούλης!

"Ελάτε, όμως, πού μιά λειψία περιεται φέρνει έμπρος στό μάτια σας ένα σωρό εφιάλτες γεμιστους άγνυρία! Να, παντα λεπτά ακόμα πριν νά έλθη ή 'Αδριανή, ή Λολόττα τραγουδούσε σάν πουλάκι κι' έβλεπε πανορημιά τή ζωή, σάν ένα κήπο φοιτοπλημμυρισμένο, άναμεσα σ'ε άρωματισμένους πεδιάδες... "Ένώ τώρα ή ζωή της; φαίνεται σάν βαθυσοκότεινο μονοπάτι πού περνάει άνάμεσα σ'ε ένα καγωμένο δάσος! Φέδια άπαίσια σέρνουντ' έδώ κι' εκεί, ίσως κι' ένα σωρό θηρία καί οράζοντες. Για νά ξεφύγη μιά άγροστάτευη γυναικούλα από τέτοιου φοβερους κινούνους, χρειάζονται γερά μπράτσα, φίλικες φυσιογνωμίες τριγύρω της.. Τί φρίκη δικας! Νά πού έαφνικα τό πειο άγαπημένο πρόσωπο άρχίζει χίλιους υποφασιαύ, καί τό κεφαλι του γινεται ένα κεφαλι Γοργόνας. Μινωωποφον, έξεω κι' έγώ τι άλλο... Τί μπορεί νά κάνη τώρα;

Πριν άπο λίγες στιγμές ή Λολόττα ήταν σύμφωνη με τήν 'Αδριανή, πώς έπρεπε νά χωρίσει καί νά ξανάβρη τήν έλευθρία της. Πώς ήταν δυνατόν νά υ'οστηρίξη κανείς, ότι έπρεπε νά ναι αιωνία δεμένη ή γυναίκα μ' ένα τερασ...; Ναι, μά καί μόνη της νά ζήση νοιώθει ή Λολόττα τώρα πώς είναι άνυπόφορο.

Για νά κατωλήγη αυτό καλίτερο, πρέπει παρόδειγμα τόν έαυτό της.. "Αν ό Ζικ της; έκανε ένα τέτοιο πράγμα θά μπορούσε ή Λολόττα νι σπλην το δαυμό πού τους ένόηνει: "Α, όχι... όχι! Πάλι όμως, θι τή; ήταν έντελώς άδύνατο νά ζήση στό πλευρό του όποις πρώτα!

Λοιπόν, τί έπρεπε νά γίνη; Φτωχή μου μικροπαντρεμένη,

άπραγη έντελώς από τά πράγματα του κόσμου, άλλο τίποτα δέ σού μνει παρά νά πεθάνης!

"Ω, τότε όταν γύρισε ό Ζικ στό σπίτι του, τάχασε έντελώς πού είδε τήν καλή του γυναικούλα νά πέφτη σάν τρελλή στην άγκαλιά του καί νά του λήη, ένώ τ'ά μάτια της λαμποκοπούσαν παράξενα καί ή φωή της ήταν τσακισμένη".

Πολάκο, κάνε μου όρκο τώρα στη στιγμή, πώς πριν κάνης καμιά τ'άλλα θά με σκοτώτης με τα χέρια σου!

— Νά σού κάνω ό τι όρκο θέλεις, άπαντιξ εκείνος χαμογελαστός. Πρέπει νά μάθω όμως πρώτα...

Σταματάει ως τόπο άποτομια χωρι; νά θέλη. "Α, δέν είναι καιρός γ'άσεται! Τί μάτια της; Λολόττας έχουν πλημμυρίσει δάκρυα! — 'Αγαπίεσα μου, τί τρέχει; Τί λόγια είναι αυτά; Πεσ μου τί έπαθεσ, αλήθεια!

Δέν θέλει, νά του π'όλο τίποτα. Για νά τόν στενωχωρήση τόν καθέμο; Σ'ε τά μάτια του διυβουζει μινυ αφάνταστη λαχτόρα μ'έν άγωνία άπεριγραπτη, καί δέν θέλει, όχι, νά τόν πιεράνη με τά λόγια της!

— Λολόττα, πώς δέ με μ'έν ν'άς; 'Ελο, έγάπη μου, π'εσ τί έχεις! Κάτι μου κρύβεις πού φαντόζομαι π'εσ είναι φεβρό πολύ!

Δέν κοιτάει τώρα ή Λολόττα. Ριχνεται στην άγκαλιά του άντρός της άληη μιά φορη, ξιστάει σ'ε αυγμούς κι' άφου έδραήκε λίγη ώρα τά χάρδια του, τόν παρασύρει στην καναπέ, τόν καθίζει στό πλευρό της καί του διηγείται επί τέλους τή φοβερή περιπέτεια της; φίλη, της καί τό δικό της έξιατη...

Ή ιστορία αυτή φαίνεται π'όσο δέν προξενει τόσο καταπληκτική έντύπωση στο Ζίκ. Ή άταραξία του της; κινει κακό μεγάλο καί ή Λολόττα ετοιμάζεται νά τόν μαλώσρη..

Δέν προφταίνει όμως. Βιάζει μέσως ό άντρούλης της λόγια τόσο χωρι άμενα, τόσο χυδονετικά, σχολιάζει με τόσην άύστη όίγητα τή διαγωγή του Πάολ, ώστε ή Λολόττα ήτυχάσε, στη στιγμή, ακτινοβολεί πάλι ή ευτυχία σ'ε τα ματάκια της..

"Ω, βέβαια, υπάρχει πολύ μεγάλη άπόσταση μεταξύ του Ζικ καί τόν άλλων άνδρων όπωσ' άλλος ή άλλη τόση μεταξύ εκείνης καί τόν άλλων σημειωμένων γυναικών..

Π'έν από λίγη ώρα τήν τρούσε ή ιδέα π'ώς μπορεί να περπατήσει μόνη τη. άνάμεσα σ'ε κατασοκτεινο δάσος π'ού φανταζόταν ή στο μπροταό ενός π'ανου άνδρός π'ού μοιζει με τους άλλους, άνάμεσα στους κ'όδους, καί σ'ις άφαντους ες ένέδρες πού στήνει ή Κωκία καί μ'ας παραμονεύουν σ'ε κάθε βήμα..

"Αφου ό άντρας αυτός, όμως είνε ό Ζίκ, ά, όχι, το ξερι ή καρδιά της, δέν έχει τίποτε νά φοβηθή!

— Ζίκ μου, του λέει, θ'ν' άγκαλάς σ' όλη σου τή ζωή; γιά π'εσ μου.

— Σ' όλη, χρουή μου γυναικούλα!

Τί όμορφα πού όλε αυτό σ'ε διη χρουή μου γυναικούλα! Φτανει νά τόν άκούση κανείς για νά βεβαιωθή γιά τήν ελικρινεία του!

Ή Λολόττα τώρα ήτυχη έντελώς, ευτυχιμένη, κλεινει μ' ένα κίνημα άθελά της έγωιστικά τήν πορη, σάν νά νειλε νά κλειση έξω τήν ζην δυστυχία καί ελινεται άληη μιά φορη στην άγκαλιά του άντρός της.

ΤΙ ΣΟΥ ΕΙΝΕ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ
ΚΛΕΦΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ή 'Αμερικανικές ταινίες μ'ας έσυνήθισαν με τίς άπίστευτες άκροβασίες τ'ών κλεφτών του νέου κόσμου. Ύπαρχουν, όμως, Κινεζοί κλέφτες; π'ού ξεπερνούν κάθε φαντασία!

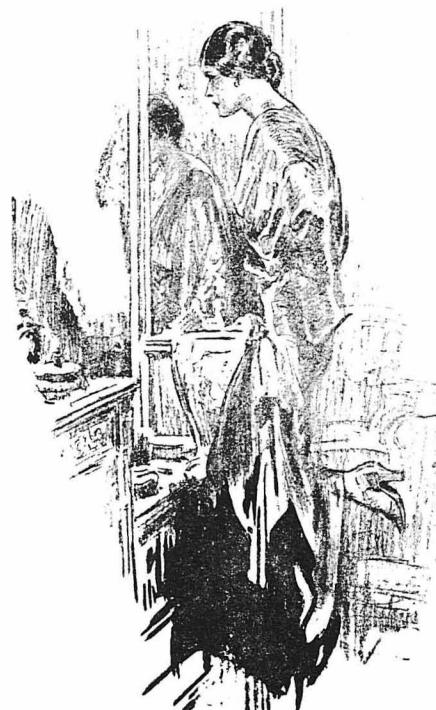
"Ενας άπ' αυτούς κιαλάριος μιά μέρα γάποια πλουσία 'Ανναμίτσια πού έρεμβαζε στην προκουμιά της, πόλαως Σ' Ιγκόν.

Τήν έπληγιάσε, είδε τά πλούσια κοσμήματα καί άλοφασισε νά τήν άπογυμώση.

Τήν πιάνει τότε άπ' τή μέση καί τήν παρασύρει στη θάλασσα. Με λίγες γοήγορες κινήσεις της άφήμεσε σ' όλίγη δευτερολεπτα τά κοσμημάτα της κι' έπειτα τήν αφήκε νά τα βγάλη πέρα με τή θάλασσα μόνη της.

Κ' ένώ πολλοί διαβάτες έσπευδαν νά πέσουν στη θάλασσα γιά νά γλυτώσουν τή γυναίκα, ό Κινεζος κλέφτης πέρασε με μιά βυτιά, κάτω από ένα πλοιο καί χάθηκε!...

'Η άστυνομία, φυσικά, δέν μπόρεσε νά τόν ξανάβρη.

Φτωχή μου μικροπαντρεμένη, άπραγη από τά πράγματα του κόσμου!